NAJAARSMODE

Ziezoo, we zitten er maar weer middenin, in den herfst, en de winter is op komst. De menschheid, (ons welbekend, want we hooren er allen toe, lezeressen, lezers, uitgevers, tot schrijvers en schrijfsters), — de menschheid begint met te grasduinen in kast en koffer en haalt de warmer kleedingstukken te voorschijn en keurt en herkeurt die eens. De jassen en pakken van den echtgenoot en vader en die van den zoon kunnen er, op een uitzondering na, nog wel mee door. De kwaliteit was goed, de snit min of meer „neutraal" gehouden, zoodat je niet merkt dat het uit het vorige winterseizoen stamt. Maar met de bullen van ma en dochters is het anders gesteld; die zijn „uit de mode". — Weet u wat dat zeggen wil, „uit de mode" te zijn? Dat is een van de miserabelste, meest kleineerende oordeelvellingen, die men over iemand uiten kan. Ik heb een groot dichter gekend, die zich tot in alle eeuwigheid met iemand brouilleerde, omdat die iemand hem in een gezelschap had toegevoegd, dat hij „uit de mode" was . . . .

De mode, de nieuwheid dus . . .

Wie kent het oude wijsje niet:

Ah, madame la Nouveauté,
Demeurez dans notre patrie,
Plus que l'esprit et la beauté
Vous y serez toujours chérie.

Het nieuwe, als zoodanig, is iets aantrekkelijks in de eerste plaats ook al omdat het niet banaal is.

ceintuur is van zwart fluweel. De rok heeft breede zwart fluweelen banen en maakt daardoor een zeer rijken, voornamen indruk. Het kraagje is versierd met een goudborduursel en in de borstopening is het veelgedragen lint verwerkt, dat ook tot de nieuwste modesnufjes behoort, van taffetas met picot rand. Een schuin gezette fluweelen baret doèt er verdienstelijk bij. — Op onze tweede kiek ziet men een allergeestigst wit avondpakje, de rok is van mousseline de soie, en origineel versierd met zilveren lintlusjes, de ceintuur is van hetzelfde zilveren lint op eenvoudige wijze samengesteld. Onder den mousselinen rok is een eveneens witte onderrok van taffetas; ook de taille is van sober verwerkte witte taffetas; aan de ingehaalde korte mouwen zijn nabij den elleboog een paar rose rozen aangebracht. Het geheel van onze derde opname lijkt ons al zeer goed geslaagd. Het is een costuum van zwarte faille met een „tablier" en „bas de la taille" van zwart velours, omboord met een goud borduursel. Het fraaie bont van skunks en de gracieus gedragen hoed — een donkerzijden canotier met fluweel omboord, en eenvoudig met een strik om den bol opgemaakt, — voltooit dit werkelijk bekoorlijk toilet. — De zelfde jongedame in haar witte mousseline de soie avondjapon heeft een donker satijnen avondmantel, met skunks, kraag en manchetten omgeworpen, en zag er toen zòò aardig uit, dat de camera er weer bij te pas moest komen, en zij één twee drie door de gretige lens werd gepakt. Het resultaat daarvan ziet U op onze vierde kiek. — En eindelijk kunnen wij U nog een mantelcostuumpje laten zien, dat, eerlijk bekend, ons zelf het water in den mond doet komen. Zie me eens hoe fraai die bruine, soepele stof neerhangt. Het is velours de laine, en niets went zich dan ook juist zoo uitmuntend voor dergelijke pakken als deze stof. Bemerk eens wat een aardige mouwen, kraag, zakken. En de uitgeschulpte rok . . . het is een lieve lust om te zien. Aan het hoedje van zwarte panne hangt de nieuwe soort voilette, die iets op de maskers der bijenteelers lijkt, vindt ge niet?

De kijk- en koopgrage dames drentelen langs de trottoirs, neuzen voor de vitrines der groote magazijnen, gaan naar binnen en oriënteeren zich met hulp van het, al of niet, vriendelijk personeel. In dergelijke gevallen geniet de tea bij Hirsch & Co., de tea met mode-revue, zeker de voorkeur bij onze dames.

Wat toch is practischer dan een nieuwe mode eerst eens door een ander te zien dragen, alvorens je zelf je moet wagen aan een proef „aan den lijve". Wat toch is genoeglijker dan in een keurig milieu van het Hirschgebouw gezellig met honderden te zitten theedrinken, gebakjes eten, en zoo genoeglijk koutend de voorstelling bij te wonen, . . . niet van verzen-voordracht, theaterstuk of muziekprogramma, maar van iets veel dierbaarders: van de nieuwste creaties op modegebied. De mannequins maken U aan het schrikken, de schok is te hevig.

Wie even bedenken wil, dat de rok, eens zoo nauw als de pijp van een middelmatige heerenpantalon, nu mateloos wijd is. Je beeft ervan. Niets meer of niets minder. Op mijn vraag, hoeveel die weidsche wijdheid, in cijfers uitgedrukt, dan wel bedroeg, vernam ik dat die soms . . . 7 M. beliep. Daarbij zijn de nieuwe modellen der rokken kort, zeer kort. Maar in dat handbreedtetje goed, dat het verschil tusschen een langen en een korten rok uitmaakt, zit het hem niet; dat mag geen naam hebben, tegenover de massa stof, die in de wijdte wordt besteed, en daar nu vanzelf de mantels over die wijde rokken ook wijd zijn, voelt iedereen, die maar even koopman is, (mag ik ook koopvrouw zeggen?) dat de stoffenfabrikanten, door de modes van de vorige seizoenen, de nauwe nesterige rokken, waaraan nauwelijks een paar duimbreed stof ging, — tot verzet gedwongen, nu hun schade eens eventjes dubbel en dwars inhalen. — We kiekten eenige der jonge dames, die ons op de revue met hun nouveauté's aan den lijve verheugen kwamen. Zie me eens op onze eerste kiek de ampelheid van wat de jonge dame draagt. Het gelijkt een draperie in optima forma. De stof ervan is zwarte faille, eenvoudig maar (of liever: dus) smaakvol afgezet met zwart fluweelen strooken aan schouder en polsen en ook de

Zoo hebben wij u, lieve lezeressen, thans weer 'n overzicht gegeven van hetgeen de Mode, de Koningin, die over de meeste en trouwste onderdanen regeert, in haar vóórzienigheid heeft uitgedacht aan fraaiigheid en doelmatigheid voor het komende najaar. Wij twijfelen niet, of haar smaak zal ook de uwe worden en mocht u in het begin wat „vreemd" tegenover deze nieuwe mode staan, bedenk dan slechts dat het „nieuwe" — wij bedoelen natuurlijk wat vorm en snit betreft, er gauw genoeg afgaat en u zich er spoedig op zult betrappen, dat u er al zoo aan gewend is, dat u het oudere, het vroegere, leelijk gaat vinden. Wat de kleuren betreft, . . men draagt een verscheidenheid, niet om op te noemen. Maar wijd, wijd dat is het parool; alleen de tailles zijn nauw. Bij de wandelcostuums worden geen lage schoenen meer, doch uitsluitend laklaarzen gedragen. De Mode is niet zoo onhebbelijk, ze weet van „leven en laten leven", en bevoordeelt zoo naast de lakenfabrikanten ook de leêrfabrikanten. Ze is nu eens voordeelig voor dezen dan voor genen, en als wij weten hoe we met haar moeten omspringen, is ze voor ons ook voordeelig, doet ze ons wat men noemt „voordeelig uitkomen".

(*De foto's bij dit artikel zijn van den heer Bern. F. Eilers*). WILY.